

Salvdel af Forsamlingen. Den blev dog altsaa vedtagen, men saavidt jeg har kunnet se, gif man hele Tiden ud fra den Forsudsætning, at den kun skulde gjælde de personlige Afgifter, som den Gang vare lovbefalede, og med Hensyn til det her foreliggende Tilfælde, hvor der er Tale om de kjøbenhavnske Kirker, veed jeg, at det har været Forsudsætningen her i Kjøbenhavn, at de, der stod udenfor Folkekirken og ikke hørte til noget andet anerkjendt Trossamfund, ikke skulde betale til Kirkers Opførelse efter den hidtilværende Ordning. Spørgsmaalet har været forelagt Kjøbenhavns Magistrat, og Kjøbenhavns Magistrat har udtrykkelig resolveret, at saadanne Folk ikke skulde betale i disse Tilfælde. Det forekommer mig altsaa, at der her Tale om at indføre noget Nyt. Hvis det skulde have været Ministeriets Tanke, at det er Noget, som er nødvendigt efter Grundlovens almindelige Bestemmelse, behøver det ikke at staa i denne Lov, thi saa er det jo givet, at det maa kunne indføres hos disse Personer; men det, at Ministeriet har fundet det nødvendigt udtrykkelig at sætte det ind i Loven, tyder for mig paa, at Ministeriet selv har været i Tvivl om, at det i Følge Grundlovens § 77 kan paalægges disse Folk. Hvis der var en stærk Følelse i den grundlovgivende Rigsforsamling af, at det var urimeligt eller i Grunden meningsløst, at naar Folkekirken byggede sig en Kirke eller overhovedet foretog Noget, der kostede Benge, skulde de, der stode udenfor Kirken, ikke give dertil, men spytte i Bøssen til et andet Formaal, og denne Følelse, som jeg tror, er bleven stærkere ved den Udvikling, der er foregaaet siden 1849, skulde jeg antage, at man skulde kunne enes om ikke at sætte en saadan Bestemmelse ind i Loven. Er det nødvendigt efter Grundloven, behøves det, som jeg sagde for lidt siden, ikke at sætte Bestemmelsen ind i Loven, og er det ikke nødvendigt at sætte en saadan Bestemmelse ind deri, finder jeg, at den i og for sig er saa urimelig, at den ikke bør optages deri.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Scavenius): Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (C. F. Larsen), der havde Ordet først i denne Sag, spurgte, hvorledes de igjennem denne Lov tilveiebragte Midler skulde administreres. Det er ganske vist ikke omtalt i Loven, men jeg betragter det som en Selvfølge, at de maa administreres af Kultus-

†

ministeriet og ikke af Andre. Min Mening er nemlig, at ved hver enkelt Veilighed, naar der er stet et Paalæg i Følge denne Lov, vil Ministeriet have at ansætte en Bygningskommission for Kirkens Opførelse, som saa ganske naturlig kan komme til at bestaae af Præster, Medlemmer af Magistraten, og af Menigheden, Arkitekter og hvem Ministeriet nu i hvert enkelt Tilfælde mener kan være bedst stikket. Paa den Maade maa Midlerne naturligvis administreres. Dernæst gjorde det ærede Medlem opmærksom paa, at han ikke haabede, at Loven skulde kunne føre til, at disse kirkelige Forhold bleve i større Grad end hidtil kommunale Anliggender. Ogsaa i saa Henseende kan jeg berolige ham. Det er ikke Meningen. Meningen er at give Kommunalbestyrelsen Veilighed til at yttre sig i hvert enkelt foreliggende Tilfælde, for det Første af den Grund, at det er rimeligt, at Magistraten bliver hørt, naar der er Tale om at paaligne Byens Indbyggere nye Paalæg, men for det Andet ogsaa, fordi Magistraten kan have en naturlig Indflydelse at gjøre gjældende i Henseende til Stedet, hvor Kirken skal ligge. Man er i hvert Fald nødsaget til at forhandle med Magistraten om hele Ordningen af de kirkelige Forhold i det nye Sogn, og saa er det rimeligt at have den med fra Først af. — Det ærede Medlem for Odense Amts 7de Valgkreds (S. Holm) angreb Bestemmelsen i Lovforslagets § 3, hvor der staaer: De Beløb, der paalignes de hverken til Folkekirken eller de anerkjendte Trossamfund hørende Skatteydere, afgives til Skolevæsenet." — Ja, jeg har antaget det for naturligt i Henhold til Grundlovens § 77 at indsætte denne Bestemmelse. Hvorledes man har været stemt paa den grundlovgivende Rigsdag, om denne Grundlovsbestemmelse er vedtaget der med en stor Majoritet eller med en lille Majoritet, om man maasse har krympet sig mere eller mindre derved — det synes mig alt at være irrelevant. Det, som det kommer an paa, er, at Bestemmelsen staaer der og saa ogsaa maa efterleves. Nu er det ganske vist, at den her i Forslaget indsatte Bestemmelse i disse Forhold ikke er blevet efterfulgt hidtil, og man kan maasse nok sige — skøndt mig forekommer det ikke at være ganske overensstemmende med Grundloven — at det ikke er ubetinget nødvendigt at fordrø den. Det er maasse muligt at sige dette, i hvert Fald er det faktisk, at Grundlovsbestemmelsen ikke er efterlevet i disse Tilfælde. Netop derfor har jeg indført den i dette Forslag for derved at faae afgjort, at det skulde saa være for Fremtiden, men jeg